

Η καθ' ημάς Ανατολή, η Ρωσία, ο Ερντογάν

Άρθρο του **Γιώργου Καραμπελιά** από το [Κίνημα Αρδην - Ρήξη](#)

Οι πρόσφατες επιθέσεις του Ερντογάν ενάντια στην Ελλάδα, και μάλιστα εν μέσω «διαπραγματεύσεων», ήλθαν να υπενθυμίσουν σε όλους πως η κατά μέτωπον επίθεση του νεο-οθωμανισμού στην Ελλάδα θα συνεχιστεί επί χρόνια, καθώς δεν στοχεύει σε τίποτε λιγότερο από την υποταγή, αρχικώς, του ελληνικού και κυπριακού κράτους και εν συνεχεία την ολοκληρωτική εξάλειψη της ελληνικής παρουσίας στην περιοχή.

Σε αυτά τα πλαίσια και δεδομένης της αυξανόμενης αντιπαράθεσης χωρών της Δύσης, όπως η Γαλλία και εν μέρει οι ΗΠΑ, καθώς και του αραβικού κόσμου με την Τουρκία, το ελληνικό φιλοδυτικό κατεστημένο είναι υποχρεωμένο να αντιστέκεται στοιχειωδώς στην Τουρκία.

Γιώργος Καραμελιάς

Γι' αυτό και οι φιλωρωσικές δυνάμεις –για όσο τουλάχιστον διάστημα η Ρωσία θα συμβαδίζει με την Τουρκία– δεν έχουν τη δυνατότητα να εκφράσουν τον πατριωτικό χώρο. Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να σκορπίζουν τη σύγχυση τότε πλειοδοτώντας στο Μακεδονικό, ενώ η Ρωσία στήριζε και στηρίζει τα Σκόπια, τότε φορώντας τη μάσκα του... αντιμασκιού αγωνιστή και, προ παντός, υπονομεύοντας κάθε προσπάθεια συνεκτικής αντιμετώπισης του τουρκικού επεκτατισμού.

Όσο για το λεγόμενο «Ανατολικό Κόμμα», προφανώς δεν το εκπροσωπούν ούτε οι οπαδοί του Βελόπουλου ούτε τα ρωσικά τρολ, που προσπαθούν να μεταβάλουν την ορθοδοξία σε ανορθολογισμό και μίσος ενάντια στο θεσμικό αποκούμπι του σημερινού ελληνισμού, το ελληνικό κράτος. Σε αυτό, με την ευρύτερη έννοια συμπεριλαμβάνεται η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Γιατί ο ελληνικός λαός αναγνωρίζει πως η ορθοδοξία υπήρξε το ιδεολογικό του στήριγμα για μακρούς αιώνες και ταυτίζεται με τη συνέχεια της «καθ' ημάς Ανατολής», δηλαδή του ελληνικού τρόπου.

Τρόπος που δεν ταυτιζόταν ποτέ ούτε με τη δεσποτική ρωσική αντίληψη της ορθοδοξίας ούτε και με την εξίσου δεσποτική αντίληψη του παπισμού. Και, επί τέλους, αποτελεί κατ' εξοχήν μια ιδεολογική και θρησκευτική έκφραση της ελληνικής ιδιοπροσωπίας.

Με τους Ρώσους, τα τελευταία 250 χρόνια, βρεθήκαμε στο ίδιο στρατόπεδο για κάποιες δεκαετίες, ιδιαίτερα πριν από την Επανάσταση, ενώ βρεθήκαμε σε αντίπαλα στρατόπεδα τόσο όταν, επί τσαρισμού, πριμοδοτούσαν τον βουλγαρικό μεγαλοϊδεατισμό όσο και, επί μπολσεβίκων, όταν στήριξαν καθοριστικά τον Κεμάλ όπως και τον σλαβικό επεκτατισμό στη Μακεδονία.

Αναγνωρίζουμε βεβαίως τον θετικό ρόλο της Ρωσίας στην προεπαναστατική περίοδο, καθώς και με τον ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1829 – δυστυχώς για τελευταία φορά έναντι των Τούρκων.

Αναγνωρίζουμε τη σημασία και τον ρόλο της στη διάρκεια της Αντίστασης.

Αναγνωρίζουμε τη σημασία της παρουσίας της στην Κύπρο, ως εν μέρει ανάχωμα του τουρκικού επεκτατισμού. Γι' αυτό και έχει σημασία η διατήρηση φιλικών σχέσεων μαζί της.

Ωστόσο, σήμερα, η Ρωσία αποτελεί το βασικότερο στήριγμα μιας Τουρκίας που μας απειλεί με ιστορική έκλειψη. Συναφώς, όσο η Ρωσία συνεχίζει στον δρόμο του φιλοτουρκισμού και φιλο-ισλαμισμού, δεν μπορεί να είναι σύμμαχός μας.

Δυστυχώς, διότι μας υποχρεώνει σε μονοδιάστατες συμμαχίες προς τη Δύση και εν μέρει προς τον αραβικό κόσμο και το Ισραήλ.

Μέχρις ότου υπάρξει μια ιστορική αναστροφή της πολιτικής της –προς το συμφέρον και του

ρωσικού λαού– για την οικοδόμηση μιας «Ευρώπης από τα Ουράλια έως τον Ατλαντικό και από το Αιγαίο μέχρι τη Βαλτική και τη Βόρεια Θάλασσα», είμαστε υποχρεωμένοι να αποζητούμε τις συμμαχίες μας εκεί που υπάρχουν.

Και όχι βέβαια να χαντακώνουμε το ελληνικό εθνικό συμφέρον προς χάριν μιας «Τρίτης Ρώμης», που συμμαχεί σήμερα με την άλλοτε δική μας «Δεύτερη Ρώμη». Εμείς την Πόλη τη χάσαμε και έχει πλέον μεταβληθεί σε πολιορκητικό μοχλό εναντίον μας.

Συνεπώς, τα δικά μας κέντρα, που αποτυπώνουν τη δική μας ιδιοπροσωπία είναι η Αθήνα, ως σύμβολο του αρχαίου μας ελληνισμού, και η Θεσσαλονίκη με το Άγιον Όρος, ως σύμβολα και συνέχεια της βυζαντινής μας παράδοσης. Και όχι βέβαια η Μόσχα και ο νέος τσάρος.

14.02.2021

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)